

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Ο Χριστός είναι ο αίτιος και η Παναγία ο “συναίτιος” του δικού μας αγιασμού!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Αγίου Νικολάου Καβάσιλα: Λόγος Εις την Πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και Παναχράντου Θεοτόκου

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=507404>

12. Έπρεπε βέβαια να λάβη μέρος σε καθετί που έκανε ο Υιός της για τη σωτηρία μας. Όπως του μετέδωκε το αίμα και τη σάρκα της κι έλαβε αμοιβαία μέρος στις δικές του χάριτες, κατά τον ίδιον τρόπο έλαβε μέρος και σε όλους τους πόνους και την οδύνη του.

Κι αυτός βέβαια καρφωμένος στο σταυρό δέχθηκε στην πλευρά την λόγχη, ενώ διαπέρασε την καρδιά της Παρθένου ρομφαία, όπως ανήγγειλε ο αγιώτατος Συμεών.

Με τον ίδιο τρόπο και όλα τα άλλα μαρτύρια τα προξενούσαν οι «κύνες» εκείνοι από κοινού στον Υιό και στη μητέρα.

Το ίδιο κι όταν χρησιμοποιώντας παλαιότερους λόγους του τον κατηγορούσαν σαν αλαζόνα κι όταν τον ονόμαζαν πλάνο κι αγωνίζονταν ν' αποδείξουν την πλάνη του.

Έτσι, χάρις σ' αυτές τις ομοιότητες αυτή ήταν η πρώτη που έγινε «σύμμορφος» με το θάνατο του Σωτήρα και γι' αυτό έλαβε πριν από όλους μέρος και στην

ανάστασή Του.

Γιατί, όταν ο Υιός της διέλυσε την τυραννία του Άδη κι αναστήθηκε, τον είδε βέβαια και τον άκουσε και τον προέπεμψε, όσο ήταν δυνατόν, καθώς έφευγε για τον ουρανό και πήρε, μετά την Ανάληψη, τη θέση του ανάμεσα στους Αποστόλους και τους άλλους συντρόφους του, αυξάνοντας έτσι τις ευεργεσίες με τις οποίες Εκείνος ευεργέτησε την ανθρώπινη φύση, «αναπληρώνοντας», δηλαδή, πιο άξια από όλους «τα υστερήματα του Χριστού».

Γιατί σε ποιον άλλο μπορούσε όλα αυτά να ταιριάζουν παρά στη μητέρα;

Ήταν όμως ανάγκη η παναγία εκείνη ψυχή να χωρισθή από το υπεράγιο εκείνο σώμα. Και χωρίζεται βέβαια και ενώνεται με την ψυχή του Υιού της, με το πρώτο φως ενώνεται το δεύτερο.

Και το σώμα, αφού έμεινε για λίγο στη γη, αναχώρησε κι αυτό μαζί με την ψυχή. Γιατί έπρεπε να πέραση από όλους τους δρόμους από τους οποίους πέρασε ο Σωτήρας, να λάμψη και στους ζωντανούς και στους νεκρούς, να αγιάση δια μέσου όλων την ανθρώπινη φύση και να λάβη αμέσως μετά τον αρμόζοντα τόπο.

Το δέχθηκε έτσι για λίγο ο τάφος, το παρέλαβε δε και ο ουρανός, αυτό το πνευματικό σώμα, την καινή γη, το θησαυρό της δικής μας ζωής, το τιμιώτερο από τους Αγγέλους, το αγιώτερο από τους Αρχαγγέλους.

Ξαναδόθηκε έτσι ο θρόνος στον βασιλιά, ο παράδεισος στο ξύλο της ζωής, ο δίσκος στο φως, στον καρπό το δένδρο, η μητέρα στον Υιό, αξία καθόλα αντιπρόσωπος του ανθρωπίνου γένους.

13. Ποιος λόγος είναι αρκετός για να υμνήση, ω μακαρία, την αρετή σου, τις χάριτες που σου δώρισε ο Σωτήρας, αυτές που Συ δώρισες στην κοινωνία των ανθρώπων;

Κανείς, έστω κι αν «λαλή τις γλώσσες των ανθρώπων και των αγγέλων», όπως θάλεγε ο Παύλος.

Προσωπικά μου φαίνεται ότι το να καταλαβαίνη κανείς και να διακηρύσση σωστά και όπως πρέπει τα μεγαλεία Σου αποτελεί τμήμα της αιώνιας μακαριότητας, που απόκειται στους δικαίους.

Γιατί κι αυτά «οφθαλμός δεν τα είδε και αυτί ανθρώπινο δεν τα άκουσε» κι «ο κόσμος ολόκληρος δεν μπορεί να τα χωρέση», σύμφωνα με τον περιώνυμο Ιωάννη.

Τα δικά Σου μεγαλεία ανήκουν μόνο στο χώρο εκείνο όπου ο ουρανός είναι καινός και η γη καινή, το χώρο που φωτίζεται από τον Ήλιο της δικαιοσύνης, ο οποίος Ήλιος ούτε προηγείται ούτε έπεται από το σκοτάδι, εκεί όπου υμνητής των

μεγαλείων Σου είναι ο ίδιος ο Σωτήρας και Άγγελοι αυτοί που χειροκροτούν.

Σ' αυτόν μόνο πράγματι το χώρο μπορεί να Σου προσφερθή η υμνωδία που Σου αξίζει.

Οι άνθρωποι είναι αδύνατον να ολοκληρώσουμε την ύμνησή Σου.

Τόσο μόνο μπορούμε να Σε υμνήσουμε, όσο χρειάζεται για να αγιάσουμε τη γλώσσα και την ψυχή μας.

Γιατί και μόνο ένας λόγος και μια ανάμνηση, που αναφέρεται σε κάποιο από τα δικά Σου μεγαλεία, ανυψώνει την ψυχή και κάνει καλύτερο το νου και μας μετατρέπει όλους από σαρκικούς σε πνευματικούς και από βέβηλους σε αγίους.

Αλλ', ω Παρθένε, Συ που είσαι κάθε αγαθό, καθετί που ξέρουμε σ' αυτή τη ζωή κι ό,τι θα μάθουμε, όταν αφήσουμε τον κόσμο!

Ω Συ, που αρχίζοντας από τον εαυτό σου οδήγησες και τους άλλους προς τη μακαριότητα και την αγιωσύνη!

Ω σωτηρία των ανθρώπων και φως του κόσμου και οδός που οδηγεί στον Σωτήρα και θύρα και ζωή, Συ που είσαι αξία να ονομάζεσαι με όλα εκείνα τα ονόματα με τα όποια προσφωνήθηκε για τη σωτηρία που μας χάρισε ο Σωτήρας.

Γιατί αυτός είναι ο αίτιος και Συ η «συναίτιος» του δικού μου αγιασμού και όλων εκείνων τα οποία από το Σωτήρα δια μέσου Σου και των δικών Σου απήλαυσα μόνο· Αίμα δικό Σου είναι το αίμα που καθαρίζει τις αμαρτίες του κόσμου.

Δικό Σου μέλος είναι το σώμα μέσα στο οποίο αγιάστηκα, μέσα στο οποίο βρίσκεται η Καινή Διαθήκη και κάθε ελπίδα σωτηρίας. Δικό Σου σπλάγχνο είναι η βασιλεία του Θεού.

Ω Συ Παρθένε, που είσαι ανώτερη από κάθε έπαινο κι από κάθε όνομα, που θα μπορούσε να σε χαρακτηρίση, δέξου αυτόν τον ύμνο μας και μην παραβλέψης την προθυμία.

Και δώσε να μπορέσουμε να κατανοήσουμε και να ψάλλουμε κάπως καλύτερα τα μεγαλεία Σου και τώρα, σ' αυτή τη ζωή, και μετά από αυτήν, στην αιωνία. Αμήν.

Από την έκδοση [Αγίου] Νικολάου Καβάσιλα, «Η Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.